

FARKAS ÁRPÁD

A szivárgásban

*Hívatlan ülve tivornyán, józan férfikor jobbán,
csömörös lakomákon — szomorún fejem csak szegem föl,
emelem ki a küdből, míg dőzsöl az isten,
s álmok bőre is marjul — bévül
az alvó gyermekkor belekékül,
ha szivárványujjal veri a ritmust,
s dobol koponyán, hátgerincen.*

*Hívatlan ülve tivornyán, csömörös lakomákon,
szomorú fejem csak szegem föl, s jelentem
amit gyulladt, alvatlan szemmel látok —:
zsibongó pórusokon, zsibbadt szemeken át
a Csodák Csodája csöndben
belőlünk elszivárog —*

*Tűnik halkan, mint szél a huzatban,
szivárog láthatatlan, mint megdobott
madarak tollai közt serkedező vér,
elillan, elároklik, s tündöklük száz alakban,
nem állja útját kő, se költemény —*

*S míg szegem szomorú fejem föl, jonhomat mossa,
nyaldossa sóim, fenséget kiold, sodor lázat,
szent tartalmaimból kiforgat,
mossa nyelv alól
az ezeréves, barlangfényű szókat,
s a megtartó, illő igéket,
mint sava fémet,
hús égéssel kikezdi-*

*Nem kapkodok-
míg e tivornya tart, legyen hát úr a szivárgás,
tapasz se jöjjön részre, sebre.
Víg nedvei odakint vidítsanak páfrányt,
kapjon zöld lángra árokfű, ménta, langyos terje,*

bozsogjon élet! — — s ha száradna is ránk
zörgőn a bőrünk,

higgyünk, hogy belőlünk
piroslik égen egy bolygó, ágon a savanyú som.
Nem óvok már — s nem alkuszom!

Állok munkába itt, tivornyán, józan férfikor
jobbján, hol a szivárgás kél s elered,
sürgetek sajtó igéket, lázítok velőt, verőereket!
S mi belőlünk loppal illan el, már újratermelik
működő álmaink és „szorgos szerveink”,
s fogyunk — nővünk, fogyunk — nővünk,
de vagyunk, részt veszünk
e lakomán — s májfoltok jelöljék bár testem —:
légzünk!, élünk!, im
— Csodák Csodáját —
újra és újra megjelentem!

Hol az eső összeér a havazással

E monoton esőben esdekelve
hány ezer éve csörtetek nyomotokban?
Telebeszéltem már a földet riadozó
állatokkal, hogy ti ne féljetek,
didergő erdőkkel, hogy ti megmelegedjete,
s a fogalmak felhagyott tisztásain,
mögöttünk messze,
már hiába harsan fel zölden a fű —
O, hány ezer éve csörtetünk e monoton zokogásban,
az ég szemöldöke alatt?
Félrehajtogatjátok, lám, magatok előtt
az
eső
szálait,
visszacsap arcomba élük, hidegük.
Miféle menetelés ez,
miféle mágia,
hogy nem vághatok magamnak új csapást,
mielőtt elérnök azt a Kort,
hol az eső összeér a havazással,
s tejfehér ködökben úsznak el
álmodott kontinenseim,
s fehérré havazva be őket
én is örökre
elalszom? —

Vadászat

O. S.-nek

*Ezt az erdőt megtartjuk, barátom!
Fenn, itt fenn szabadon, mélyen
lélekezik a tisztás, emelget;
lábhoz eresztett puskával állunk be
fának, hajunk a Holdra lobog.
Szürkület után Európa s Ázsia
fényei arcunkba közelről sütnek,
térdünkig érnek a suttogó árnyak,
ágroppanások, vadmorranások
térdünkig csak, barátom.
Valahol itt legelészget a csodaszarvas,
eltunyul, agancsa hull,
hogyha nem űzik!
Hol vannak hát a hajtók, barátom?!
Puffadjon vörösbe arcuk,
pattanjon szemgolyójuk —:
hadd fújják, csak fújják
itt körben
azokat a kürtöket!*
Komandó, 1973. január

Szerelem, kiscsikó

*Kössünk nyakába csengőt, kiscsengőt nyakába,
s hadd nyargalásszék, futkosson bennünk —
hatalmas rétjeink vannak.*

*Pányván én nem tartom, nem tartom pányván,
tenyeremből néki harmadfű nem nő —:
villámot fogdosok csonttörő szélben.*

*S ha elver időnként, messzire elver
tőled a zápor, mély lélegzettel,
föltartott ujjal hallgatom: mélyzöld
rétjeink mélyén
csönget-e még?*

Asszonyok ringnak

*Lépdel egy asszony átal a pallón,
fehéren lengve, mintha csak ének,
mintha víz fölé búcsúzó, lassún
mennyei kendőt lengetnének.*

*Asszonyok ringanak évek óta
partjaimról egy másik nyárba,
mintha a nyárnak ott tüze volna,
mintha melegből a párolgásba —*

S E R F Ő Z Ő S I M O N

Hol vannak öregeim?

*A kéményből kieresztem
a ház mögé a füstöt.
Tyúkkal sétálok.
Elengedem tekintetem
a határba nyíló ajtóból,
amerre vakond megy
a töppedt föld alatt:
mozog végig
a szűnyoglábnymos kanálispart.*

*Magam vagyok.
Flangérozva a gazban
lúd mosolyog.
Pirosra kifestve a szája,
mint a dámáknak.
S a fűben tócsa lubickol.
Itthon vagyok,
mint valamikor.
Ahol a sas legényfiával
összebarátkoztam
a magas nyárfánkon.
S a földeken:
a szerszámok gatyára levetkeztek
a melegben.*

*Macska horkol most.
Hallgatózásom kint fülel a csutkahalmon.
Hol vannak öregeim?
Nem szoknak le a dologról.*

*Már az alkonyattal
elfirhangolom az ablakot,
mikor látom:
magukat a hátukra vetve jönnek.
Nyílik a gacsos kapu.
Kutyarikkantás fogadja őket.*